I чужому научайтесь,
й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: в Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXIX. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ГРУДНЯ 1962 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 6, 1962 No. 231. VOL. LXIX.

ЗДА ПОЧАЛИ РЕОРГАНІЗАЦІЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ І РЕЗЕРВИ

ГУБЕРНАТОРИ ПРОТИ ЗМЕНШУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ

Вашинґтон. — 4-го грудня секретар оборони Роберт МекНамара і секретар армії Сайрус Р. Венс повідомили, що ЗДА починають переводити реорганізацію Національної Ґвардії та армійських резерв. Стратегічною консеквенцією цієї реорганізації має бути зорганізування 5-ох високоякісних дивізій з-поміж американських громадян, які мали б допомагати реґулярній армії в початках війни. Ці дивізії мали б бути так вишколювані, щоб могли бути боєздатними у вісьмох тижнях після мобілізації, а деякі менші з'єднання мали б бути готові впродовж 4-ох тижнів. Поданий до публічного відома реорганізаційний плян Національної Ґвардії й армійських резерв, — це давніший проєкт Департаменту Оборони, проти якого завзято виступали члени Конґресу і губернатори стейтів на весні цього року. Голова Крайової Конференції Губернаторів, губернатор Вашинґтону Алберт Д. Росселліні негайно виступив проти цього пляну і просить інших губернаторів про підтримку. Його підтримали негайно губернатори Аркенсо — Орвел Е. Фобус, Ореґону — Марк О. Гетфілд, Невади — Ґрант Сайр і Міссісіпі — Росс Барнет. Згідно з оголошеним пляном мають зменшити стан резерв і Національної Ґвардії, який тепер становить 700 000, до 642 000. Але секретар оборони хоче збільшити силу резерв армії і Національної Ґвардії. Це мало б статися за допомогою таких засобів: 1) Вимоги від резервістів і ґвардистів при приниманні їх на службу були б такі самі, яких вимагається при приниманні до служби вояків армії; 2) Принаймні 90% вишколених резервістів і ґвардистів мусіли б бути і військовими фахівцями в різних ділянках; 3) Ті резервісти, які не будуть відбувати задовільно вишколу, будуть звільнені з резервових з'єднань, і зможуть бути покликані до реґулярної армії. Якщо будуть при приниманні до резервових з'єднань керуватися такими високими вимогами, то, як твердять фахівці, важко буде втримати резерви армії і Національ Ґвардію на висоті 700 000 вояків. Тепер всі вишколювані резерви виносять 665 282, з чого 389 738 припадає на Ґвардію і 275 544 на резерви армії. Опозиція губернаторів проти нового реорганізаційного пляну не є дуже страшною для уряду, бо голова Палатної Підкомісії Військових Справ конґресмен Едвард Геберт написав листа до МекНамари, що він погоджується з новим пляном. Шеф Бюра Національної Ґвардії генерал - майор Данелд МекҐовен заявив, що, на його думку, губернатори, дізнавшися про подробиці урядового пляну, погодяться на нього і не будуть протестувати. Згідно з пляном мають по 4 дивізії резерв армії і Національної Ґвардії перемінити на бриґади, а крім того мають 1 800 малих з'єднань резерви і Національної Ґвардії зредукувати до 1 000.

Економісти рекомендують зменшити бюджет при зменшенні податків

Ню Йорк. — На 15-ій Крайовій Конференції Податкової Фундації майже всі промисловці заявили, що при зменшенні податків конче треба зменшити і федеральний бюджет. Президент Нюйоркської біржі Д. Кейт Фантон сказав, що ідеальну розв'язку знайде уряд тоді тільки, коли одночасно зменшить і податки і федеральні витрати. Д-р Реймонд Дж. Солніср, колишній голова Ради Економічних Дорадників за президента Айзенгавера, заявив, що якщо не можна буде зменшити федерального бюджету, то конче треба тримати федеральні видатки на висоті 1963-го року. Він твердив, що зменшення податків на $5 більйонів в 1964-му році при збільшеному бюджеті також на $5 більйонів — спричинить федеральний дефіцит в сумі $15 більйонів. Перша річ, казав він, — це втримати бюджет на висоті 1963-го року, це значить в сумі $94 більйонів. Зменшувати прибуткові податки можна б найбільше на $2.5 більйона і то аж в крайній потребі. Третій економіст — конґресмен республіканець Томас Б Куртіс із Мізурі твердив, що податкова реформа повинна зачатися від реформи видатків. Те саме сказав і економіст Мартин Ґейнсбрук, який передбачає поміркований ріст економіки, який не дозволить на збільшування бюджету.

150,000 кубинців хочуть виїхати до ЗДА

Вашинґтон. — Посадник міста Маямі на Флориді, Роберт К. Гай, зізнаючи в Сенатській Правничій Підкомісії, заявив, що 150 000 осіб на Кубі є готові до виїзду до ЗДА, якби тільки почали курсувати літаки між Флоридою і Кубою. Летунський рух із Гавани був припинений 23-го жовтня, коли президент Кеннеді зарядив був морську й повітряну бльокаду Куби. Від того часу тільки 30 втікачів прибули з Куби в дірявих човнах. Посадник Гай сказав, що він не рекомендує відновити летунську комунікацію з Кубою, але повідомляє про те, що дістає масу листів, в яких протестується проти того, що „зачинено двері до волі". Представник Державного Департаменту повідомив, що немає законної заборони відновити торговельну комунікацію з Кубою. Але приватні летунські лінії не мають покищо відваги відновити летунську комунікацію з Гаваною. Директор Карібського відділу в Державному Департаменті — Джан Г. Кріммік, заявив, що й інші латинські американські країни повинні прийняти деяке число кубинських втікачів. Деякі кубинські фахівці, як лікарі, вчителі й інженери могли б бути дуже корисні в здійснюванні Союзу для Поступу в державах Латинської Америки.

В АМЕРИЦІ

● **В столиці** підкреслюють той факт, що зібрано поважну суму грошей на прийняттях, які відбулися минулого тижня, і які відбулися під опікою президента Кеннеді, який організує збірку фондів на Крайовий Культурний Центр у Вашинґтоні. В цій акції брали участь і республіканці, між іншими і колишній президент Айзенгавер. З Білого Дому заперечують, що Президент використовував своє високе становище на те, щоб люди купували квитки вступу на ці прийняття.

● **Відомий атомовий фаховець** д-р Едвард Теллер 3-го грудня у Вашинґтоні дістав нагороду Енріка Фермі, яку призначує Комісія Атомової Енерґії. Ця нагорода складається з почесної грамоти, золотої медалі і чека на $ 50,000. Нагороду передав президент Кеннеді, який хвалив в Угорщині народженого науковця, який заслужився при продукції атомової бомби. З науковцем була і його дружина на цій церемонії в столиці.

● **Американський Червоний Хрест** закликає громадян складати різдвяний дарунок цій обродійній установі та віддавати свою кров на цілі Червоного Хреста. Адресу А Ч Х можна знайти в кождій телефонічній книжці.

ЗДА випускають новий комунікаційний сателіт „Рілей"

Кейп Канаверал, Флорида. Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація плянує ще перед Різдвом випустити 168-фунтовий комунікаційний сателіт зв. „Рілей", за допомогою якого можна б було передавати до Европи і Південної та Північної Америки різдв'яні привітання на телевізії. Це плянують зробити десь коло 11-го аба 12-го грудня. Сателіт „Рілей" є того самого типу, що „Телстар", який 10-го липня почав був надавати телевізійні передачі між Північною Америкою та Европою і навпаки. Телстар вже не може надавати телевізійних передач, бо його приладдя зіпсувалося внаслідок того, що виник радіяційний пояс від пробних атомових експльозій високо в космічних просторах над Пацифіком влітї цього року.

Уґанда заборонила в'їзд американському сенаторові

Кампаля, Уґанда. — Американський сенатор Аллен Дж. Еллендер заявив під час свого перебування в Південній Родезії, що покищо він під час свого подорожування по Африці не ствердив ні в одній частині Африки здатність до самоуправління та що ніякий пересічний африканець не є здібний бути провідником — без допомоги збоку білого дорадника. Уряд в Уґанді, яка дістала свою державну незалежність 21 жовтня ц. р., образився такими заввагами сен. Еллендера, який мав приїхати туди в найближчу неділю. Сен. Еллендер поїхав з Південної Родезії до республіки Малаґасі (Мадаґаскар), до Рванди і Кенії. Американський шарже д'аффер в Уґанді заявив, що офіційно йому відомо, наче б уґандські власті рішили не впустити до Уґанди сенатора Еллендера. Також в Танґаніці й Кенії не впустили сенатора Еллендера.

Відділи УНСоюзу Балтиморсько-вашинґтонської округи відбули загальні збори

Балтімор, Мд. — Минулої неділі, 2-го грудня, тут відбулися річні загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, який гуртує три місцеві Відділи, три Відділи з Кертис Бей та по одному Відділові з Вашинґтону і Берліну. Ця округа, хоч невелика, належить до найбільш активних в УНСоюзі. Вона утворилася в вересні 1959 року і з того часу постійно збільшується. На вісім Відділів округи в міжконвенційному періоді шість значно збільшилися і тільки два Відділи незначно зменшилися. Найбільш активним є Відділ 337 й 320 з Балтимору, кермовані секретарем Е. Притулою і І. Мальком та 15 Відділ з Вашинґтону, яким проводить д-р Я. Ґелета, предсідник та О. Зинюк, секретар. В поточному році найбільші успіхи здобув секретар 55-го Відділу з Кертис Бей, Адам Ціздин, який покищо єдиний в Окрузі, став в цьому році членом Клюбу Заслужених Союзовців. Після звітів з праці та дискусії над ними, голова округи Е. Притула склав признання за працю й успіхи секретареві Ціздинові та заявив, що минулорічні члени згаданого Клюбу, І. Малко та він сам, подбають про те, щоб до кінця цього року відновити членство в Клюбі. Збори схвалили до кінця року тобто впродовж грудня придбати більшу кількість нових членів, щоб не тільки досягнути, але перевищити минулорічні досягнення. З признанням піднесено потребу центральних секретарсько - організаційних курсів на „Союзівці" як також окружних курсів. Підкреслювано потребу виміни членами поміж поодинокими Відділами, щоб члени з поодиноких місцевостей і дільниць належали до тих самих Відділів. У зборах взяв участь як представник Головної Канцелярії, головний радний Іван Одежинський з Філядельфії, який в своїй доповіді торкнувся завдань окружних комітетів та поділився з приявними своїми багатим досвідом в організації членів. Як відомо І. Одежинський від ряду літ належить до чолових організаторів УНСоюзу. Збори обрали нову управу в давньому складі, вчетверте перевибравши головою Окружного Комітету Емануїла Притулу.

В СССР посилюють партійну контролю в ділянці літератури і мистецтва

Москва. — Після нищівного виступу Хрущова проти абстракційного мистецтва і „неправильних думок" у літературі під час відкриття мистецької виставки московського відділу Спілки мистців ССCР, совєтська преса, зокрема ж московська „Правда" почала згідно із дорученням Хрущова гостру кампанію проти усіх письменників і мистців, що „зрадили" принципи соціялістичного реалізму і підпали під вплив західніх модерністичних прямувань. Вслід за докладним репортажем про перебування і глузливі виступи Хрущова на московській мистецькій виставці, в якій він порівняв твори совєтських абстракціоністів до малювання ослячим хвостом, московська „Правда" надрукувала з дня 3-го грудня ц. р. велику передову статтю проти „всепрощаючого лібералізму" і толеранції у відношенні до ідейних помилок і віхилень у літературній і мистецькій творчості. „Правда" вимагає, щоб усі партійні організації, правління письменницьких та мистецьких спілок й інші установи об'єдналися в безкомпромісовій боротьбі з „неправильними тенденціями", які хочуть відірвати літературу і мистецтво від партійного впливу і „зв'язку з життям". Крім передової в цьому ж числі „Правди" цій темі присвячено ще дві інші статті. „Правда" твердить, що боротьба із культом особи Сталіна усунула все те, що може впливати шкідливо на розвиток мистецьких талантів і творчости і що тепер совєтські письменники і мистці мають всі умови для „свобідної творчости під благодійним керівництвом партії і уряду". В совєтських літературних і мистецьких колах трактують виступ Хрущова і кампанію „Правди", як чергове прикручення партійної шруби в ділянці літератури і мистецтва і як рішучий спротив проти новаторських і модерністичних тенденцій в цих ділянках.

Об'єднаним Націям грозить банкрутство

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант заапелював в минулий понеділок 3 грудня ц. р. на Генеральній Асамблеї до всіх членських держав, щоб вони прихилились до рекомендації Міжнародного Трибуналу та визнали за обов'язок платити свій внесок на надзвичайні місії, ухвалені Генеральною Асамблеєю. Конкретно річ іде про міжнародну поліцію ОН в пустині Ґази між Ізраїлем і Об'єднаною Арабською Республікою та на міжнародне військо ОН в Конґо. У Тант заявив на адресу фінансово-бюджетової комісії ОН, що банкрутство Об'єднаних Націй рівнялось би спаралізуванню її дій, якщо тоді взагалі Об'єднані Нації могли б таку кризу пережити. Совєтський Союз відмовився платити будь-що на ці обидві військові сили Об'єднаних Націй.

Громада в Шикаґо відзначила 20-річчя УПА

Шикаґо. (ВН) — Минулої суботи, 1-го грудня тут, на закінчення ювілейних відзначувань 20-річчя з часу створення Української Повстанської Армії, відбувся в клюбових залях Мерчендайз Маркет в центрі міста святочний бенкет, з участю коло 300 осіб, в тому багато представників різних поневолених Москвою націй, консулів Ґватемалі, Вільного Китаю, Філіппін, Литви та Мехіка. Були представники обидвох українських Церков та багатьох організацій. Головну промову виголосив голова Американських Приятелів Антибольшевицького Бльоку Народів п. Іґнат Білинський, а колишній конґресмен адв. Чарлз Керстен дав фахову аналізу недавнього процесу проти большевицького аґента Богдана Сташинського за вбивство сл. п. д-ра Лева Ребета і Степана Бандери. Адв. Керстен, разом із д-ром Ярославом Падохом асистували в тому процесі німецькому адвокатові, який заступав родину сл. п. Степана Бандери. На бенкеті, що його влаштували Організації Визвольного Фронту в Шикаґо під проводом Т. Баґрія, була також мистецька програма з виступом п-і П Мацюк. Проводив бенкетом адв. Ю. Куляс.

ХРУЩОВ І ТІТО РОЗГЛЯДАЮТЬ СПОРИ МІЖ КОМУНІСТАМИ

Москва. — Нікіта Хрущов в асисті членів Совєтського уряду і верховодів компартії вийшли в минулий вівторок 4 грудня ц. р. назустріч югославському диктаторові Тітові, який в товаристві своєї дружини і 5-ох високих югославських „достойників" прибув до Совєтського Союзу на 12 днів. Хрущов, вітаючи Тіта, заявив на Київській залізничній станції у Москві, що „як політичні лідери і державні мужі ми повинні вміти получити відпочинок з розмовами й обмінятися думками про проблеми, зв'язані з розвитком взаємин наших країн та про актуальні міжнародні питання, в яких ми заінтересовані. Думаю, що персональні контакти між лідерами Югославії і Совєтського Союзу повинні також в майбутньому бути корисними і скріпити приязнь та співпрацю між нашими країнами". Тіто з свого боку зазначив, що хоч він прибув до Совєтського Союзу „на ферії", проте з найбільшим вдоволенням обмінялись поглядами про різні міжнародні справи". В цій заяві Тіта коментатори вбачають обережніший підхід югославських верховодів до справи „приязни" з московськими большевиками, ніж вони його мали в червні 1956 року, коли-то Тіто прибув був до Москви з великими надіями на започаткування нової ери в комуністичному міжнародному таборі, після того, як Хрущов завернув з тієї сталінської лінії, яка викляла була Тіта за його „ревізіонізм" в 1948 році. Однак швидко після тієї останньої візити Тіта в Москві прийшло до нового розриву між Москвою і Белґрадом, бо Югославія поставилась спершу прихильно до мадярської революції, що її проводив „ліберальний" комуніст Імре Надь. Нинішня ситуація ще й тим інша від ситуації з 1956 року, що тоді Югославії куди більше залежало на економічній допомозі збоку Москви, як сьогодні. Нинішня позиція Югославії Тіта ще тим сильніша, що китайські комуністи, які таврують югославських комуністів, як „зрадників соціялізму" та „лакеїв американського імперіялізму", звертаються також проти Москви та, в останньому часі, гостро критикують її за її політику в справі Куби. Тіто, для підкреслення свого нібито приватного характеру відвідувача, виїде спершу на лови, а щойно пізніше засяде з Хрущовим за стіл на ділові наради. Тіто передбачає свої відвідини в Ленінґраді, Волґоґраді (Сталінґрад) і Києві.

Козлов критикує китайських комуністів за наїзд проти Індії

Рим. — Совєтський віцепрем'єр і партійний секретар Фрол Козлов виступив з публічною гострою критикою комуністичного Китаю за його війну проти Індії, у своїй промові на конґресі італійської комуністичної партії. Козлов назвав комуно-китайську політику „авантурницькою позицією, яка не має нічого спільного з марксизмом". „Миролюбні народи — казав він — дивляться з великою журбою на китайсько-індійський конфлікт, який приносить велику шкоду обом сторонам, братньому китайському народові і заприязненому індійському". Водночас Козлов лаявся на альбанців, які нібито гірше очорнюють Совєтський Союз, аніж роблять це „імперіялісти" та які грають „ганебну ролю", протиставляючись всьому комуністичному світові. Виступ Козлова був ентузіястично оплескуваний й приявними 876 італійськими комуністичними делегатами, особливо ж в тому місті, коли він запевнив, що Совєти надалі помагатимуть „геройському кубинському народові" і „товаришеві Фіделеві Кастрові". Промові Козлова спокійно прислухувались комуно - китайські делегати, які гостро відповіли йому наступного дня.

Альжир закликає закордон рятувати його від господарської катастрофи

Альжир. — Альжирський прем'єр Мохаммед Бен Белла виступив в минулий вівторок перед наказним парляментом Альжиру з великою промовою, в якій однаково говорив про „банди мальконтентів", з якими в попередніх двох днях впорались поліція і військо, виарештувавши коло 300 осіб з-посеред французів і арабів, як про надзвичайно важку економічну ситуацію країни. Зокрема Бен Белла ствердив, що з-посеред 120,000 будівельних робітників 15,000 є безробітними; 70% дрібних французьких промислових і торговельних фірм та варстатів закрились, бо їх власники втекли до Франції і безробітними стали всі затруднені в них араби; з-посеред десятьох мільйонів арабського населення Альжиру понад 4 мільйони не мають тривкого джерела прожитку й зарібку, вони залежні цілком від харчової допомоги з-закордону, головно з З'єдинених Держав. Бен Белла заповів суворий „ощадностевий" бюджет та цілу низку урядових заходів для покращання ситуації. Зокрема він вказав на деякі успіхи його режиму від часу перебрання насправді диктаторської влади. Між тими успіхами назвав поворот до закономірного ладу після періоду хаосу, що настав був зараз після проголошення самостійности Альжиру 3-го липня ц. р., — повернення до народних шкіл 600,000 дітей, себто яких 80% з стану 1961 року, — затруднення коло 18,000 здебільша французьких вчителів, — управлювання під керівництвом урядових представників коло мільйона акрів землі, що лежала облогом під час війни або після покинення краю французькими власниками. Бен Белла заповів на найближчий час відкриття університету в Альжирі з 2,500 студентами.

ТРИ ХОРИ, ОПЕРОВІ СОЛІСТИ І СИМФОНІЧНА ОРКЕСТРА ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У ВЕЛИКОМУ КОНЦЕРТІ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН М. ЛИСЕНКА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Цього року сповнилося 50 років з дня смерти великого українського композитора, справжнього „Батька української музики" Миколи Лисенка. Цю дату відзначають також і в поневоленій Україні, але відзначають її концертами строго процензурованих московським окупантом творів Лисенка, скреслюючи такі його щедеври, як „Гетьмани", „Ой, Дніпре, мій Дніпре", „Гамалія", „Б'ють пороги" та інші. Ці та інші перлини композиторської творчости ввійдуть в програму великого концерту, присвяченого пам'яті Миколи Лисенка у 50-річчя його смерти, що відбудеться в найближчу неділю, 9-го грудня 1962 року, о годині 8-ій ввечері у великій залі Гантер коледжу в Ню Йорку. Участь у цьому концерті беруть три найбільші українські хори в Америці: нюйоркська „Думка", філядельфійський „Кобзар" та нюаркська „Трембіта", а дальше оперові солісти: сопран Шарльота Ордассі - Баранська з Метрополітальної опери та бас Осип Гошуляк з Канадійської Оперної Компанії, як також симфонічна оркестра Музичної юнії в Ню Йорку. Мистецьким керівником і дириґентом концерту буде композитор д-р Антін Рудницький, а святочне слово виголосить проф. д-р Зиновій Лисько. У програмі концерту є композиції Лисенка: „Прославний хор" з опери „Тарас Бульба", „Туман хвилями лягає" з опери „Утоплена", „Свято в Чигирині" з „Гайдамаків", „Гей, літа орел" з „Тараса Бульби", „Ой, Дніпре, мій Дніпре", кантата „Радуйся ниво неполитая", „Веснянки", ряд композицій до слів Шевченка („Чого мені тяжко", „Ой, одна я, одна", „Садок вишневий", „Хустина") та хори з поеми Т. Шевченка „Гамалія". Всі ці та інші композиції будуть виконані хорами і солістами. Концерт почнеться увертюрою до опери „Тарас Бульба" у виконанні симфонічної оркестри, а закінчиться могутньою кантатою „Б'ють пороги" у виконанні об'єднаних хорів і оркестри. Організатори концерту звертають увагу, що концерт почнеться точно, як заповіджено о год. 8-ій.

Український хор „Думка" з Ню Йорку

Український хор „Кобзар" з Філядельфії

Український хор „Трембіта" з Нюарку

МІЖСТЕЙТОВА ТОРГОВЕЛЬНА КОМІСІЯ ПРОТИ БІЛЬШИХ ПОШТОВИХ ПАКУНКІВ

Вашинґтон. — Міжстейтова Торговельна Комісія виступила проти пропозиції головного поштмайстра Едварда Дея збільшити пакунки, які можна пересилати поштою. Комісія вирішила, щоб величина і вага пересиланих поштою пакунків залишилася такими, які визначив Конґрес в 1951 році. Вага може бути найбільшою до 40 фунтів, а величина обмежена до того, що довгота і висота пачки не сміють бути довші від 72 цалів. Департамент пошти пропонував, щоб можна було висилати поштою пакунки до 50 фунтів, а величина могла б становити 100 цалів (довгота і висота).

У СВІТІ

● **У Західньому Берліні**, в першому дні судової розправи проти „Товариства жертв нацизму", як скритої комуністичної організації, хтось з-посеред публіки крикнув на адресу голови судового трибуналу, д-ра Фріца Вернера „ви самі були нацистом". Розправу перервано на тиждень. Західньо-німецькі власті признали, що д-р Фріц Вернер був членом нацистської партії, але ствердили, що він був виправданий альянтською денацифікаційною комісією. Комуністи кричать, що названу організацію переслідують нацисти.

● **Японські робітничі спілки** палко обмірковують 10-денні відвідини в Японії американського робітничого лідера, Волтера Рутера, голови американської спілки автомобільних робітників. Він обмірковував з японськими робітниками діячами проблеми автоматизації в промислі, безробіття, соціяльних реформ і т. п. Японський промисл переживає період величезного розвитку, але японський робітник все ще дуже низько платний.

● **В столиці Ісляндії** Рійвіку найбільшу фабрику меблів має 52-річний Гудмундур Гудмундсон, який від сьомого року життя є цілком сліпий. Він затруднює 90 робітників, виробляє 100 різних родів меблів, що їх щорічний продаж дає кругло 600,000 долярів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Буря довкола Стівенсона

Недавно республіканський сенатор Беррі Голдвотер зажадав у публічному виступі, щоб Президент димісіонував своїх найближчих дорадників, недавніх професорів Гарвардського університету, Єоренсона і Шлезінгера, як також амбасадора ЗДА в Об'єднаних Націях Адлея Стівенсона, закинувши їм угодівський підхід у відношенні до Совєтського Союзу. Хоч на адресу названих дорадників Президента не раз уже зверталися в Америці голоси критики, як проти теоретиків, що не знають дійсної суті й загрози російського большевизму й імперіялізму, ця заява Голдвотера не викликала ширшого відгуку, бо загально вважали її радше за партійно - пропаґандивний виступ. Зокрема вона ні трішки не пошкодила опінії про особу Адлея Стівенсона. Хоч відомо, що цей колишній іллинойський губернатор і двократний невдалий кандидат на президента ЗДА, з професії адвокат, належить до ліберального крила Демократичної партії, проте фактом є, що ряд виступів Адлея Стівенсона на терені Об'єднаних Націй здобув йому велику пошану. Особливо американські громадяни східньоевропейського походження завжди з вдячністю згадуватимуть його відважний виступ в ОН проти совєтського імперіялізму, що уярмив стільки країн і народів, поіменно названих Стівенсоном.

Аж ось несподівано Адлей Стівенсон опинився в центрі палкої полеміки. В одному з найбільш поширених і впливових ілюстрованих тижневиків, „Сатирдей Івнінґ Пост" з дати 1-го грудня ц. р., у великій статті Стюарта Алсопа і Чарлза Барлетта на тему недавньої кубинської кризи, сказано, що 20-го жовтня цього року, за два дні перед проголошенням бльокади Куби, на засіданні Ради Безпеки в цій справі „тільки Адлей Стівенсон, який прилетів з Ню Йорку, не погоджувався із загальною думкою (щодо бльокади Куби, як першого ступня заходів). У ретроспекції є розбіжні думки про те, чого властиво хотів Стівенсон. У згаданій статті Алсопа - Барлетта сказано: „Адлей хотів Мюнхену — заявив один критично наставлений урядовець, дізнавшись про його пропозиції. Він хотів заміновати турецьку, італійську і британську ракетні бази за бази кубинські. Тим часом табір Стівенсона твердить, що він був схильний дебатувати з комуністами тільки про базу в Ґвантанамо та в Европі після вивозу совєтських ракет з Куби. Але, як би там не було, нема сумніву, що він волів політичні переговори, ніж — замість них — військову акцію".

Ці ревеляції спричинили відразу багато шуму. Пресовий секретар Білого Дому П'єр Салінґер відчитав офіційну заяву, в якій стверджується таємність нарад Ради Безпеки і обороняється особу Адлея Стівенсона, як речника ЗДА на терені Об'єднаних Націй. Заперечено також, начебто Президент плянував відкликати Стівенсона з його теперішнього становища. Сам Стівенсон твердження в статті „Сатардей Івнінґ Посту" назвав „неточними і значно викривлюючими (його) погляди". Однак, речник названого журналу обороняв авторів статті. Вони, мовляв, „чули від кількох відповідальних осіб на високих урядових становищах, що амбасадор Стівенсон радив зробити поступки Совєтам багато більші, аніж згідні були брати їх під увагу члени екзекутиви Ради Безпеки та високі дорадники в уряді".

Справа напевно вирине на найближчій пресовій конференції Президента, і можна сподіватися, що Президент боронитиме Адлея Стівенсона, який дійсно здобув собі в ОН велику повагу. Проте, ці ревеляції про Стівенсона, як прихильника угодівської політики, пошкодять йому. Годі повірити, що Стюарт Алсоп, шеф бюра „Сатардей Івнінґ Посту" у Вашинґтоні, і Чарлз Барлетт, особистий приятель Президента, зважилися б легкодушно й безпідставно робити такі важкі закиди амбасадорові в ОН. А втім, стверджено тут ще раз, що американська публічна опінія негайно реаґує на всякі угодівські тенденції, недвозначно їх засуджуючи.

Заморожування відлиги

У совєтській літературі і в совєтському мистецтві після смерти Сталіна в 1953-му році було вже кілька відлиг. Короткотривала відлига 1954-го року минула майже непомітно і виявилася здебільша у звороті поетів до особистої лірики. Трохи довше тривала відлига 1956-1957 рр., вислідом якої була реабілітація деяких знищених за Сталіна письменників і мистців, головно комуністів, а також сміливіші виступи деяких письменників середущої й молодшої ґенерацій, розчарованих дійсністю і знеохочених до накидуваного компартією соцреалізму. Одна й друга відлига — після коротких періодів лібералізації — закінчилася новим „заморожуванням", прикручуванням партійної шруби і посилюванням адміністраційного тиску.

Так само, як і попередні, закінчується найдовша з усіх дотеперішніх відлига 1961-1962 років, яка виявилася в намаганнях відсвіжити й змодернізувати не тільки форму, але й зміст різних ділянок мистецької творчости. Найширше виявилася ця відлига у спробах молодих поетів знайти нові можливості поетичного вислову і пов'язати свою творчість, з одного боку, з мистецькими прямуваннями двадцятих років, а з другого, — із творчими надбаннями Заходу. В образотворчому мистецтві нові тенденції проявилися у звороті до модернізму і навіть абстракціонізму, в музиці — у захопленні джазом.

Поклав кінеця усім цим свобідним повівам і спробам диктатор Нікіта Хрущов. Вбившися в ролю засуджуваного й виклинаного тепер „всезнайка" Сталіна, Хрущов який уже кілька разів виступав у ролі теоретика літератури, зокрема пропаґатора її „зв'язку з життям", виступив тепер із гострим засудженням „звироднілого" абстрктного мистецтва і неправильних думок та тенденцій в новій совєтській літературі. Як інформує московська „Правда" в окремому репортажі, надрукованому в числі з 2-го грудня ц. р., Хрущов, відвідавши разом з іншими керівниками компартії і уряду велику виставку образотворчого мистецтва, графіки і скульптури, влаштовану московським відділом Союзу Мистців, став у позу оракула і розсипався доганами на адресу мистців за їх „неправильні тенденції", зокрема за те, що вони творять у відриві від . . . життя й людини. Так само гостро накинувся Хрущов на керівників спілки мистців за те, що вони „проявили лібералізм" у ставленні до відірваних від життя і соціялістичного реалізму мистецьких творів. Але докраю розсердився московський диктатор, увійшовши в одну із заль виставки, де показано несміливі спроби абстрактного мистецтва, що їх „Правда" визначає, як „мазанину на полотнах, позбавлену сенсу, змісту і форми", як „патологічні виверти", що намагаються наслідувати „зразки здеґенерованого формалістичного мистецтва буржуазного Заходу". Ледве глянувши на всі ці образи, Хрущов почав громити приголомшених його відвідинами „абстракціоністів", мовляв, їхні твори, „намальовані ослячим хвостом", зовсім „чужі народові", і їх творці мусять зрозуміти „хибність" свого шляху і працювати для народу. Свою сміховинну „критику" закінчив Хрущов зверненням до партійних керівників і мистців, до партійних та комсомольських організацій і інших державних установ, щоб вони глибше і повсякденно цікавилися проблемами „розвитку мистецтва" . . .

Виступ Хрущова не був несподіванкою. Познаки поновного заморожування відлиги і прикручування творчих свобід проявилися останнім часом у виступах партійних керівників, зокрема тих від культури, які почали гостро пригадувати, що соцреалістичні настанови партії є зобов'язуючі, і їх мусять дотримуватися письменники і мистці у своїй творчості. Все це змушує сподіватися, що тепер, вслід за виступом Хрущова, розпочнуться атаки на збунтованих поетів і мистців, пов'язані уже навіть з адміністраційними заходами у відношенні до непокірних і неслухняних. Інакше й бути не може в СССР, де Хрущов і його кліка вирішують, що і як мають творити мистці і письменники.

ДАЛЬША КРИЗА В НІМЕЧЧИНІ

Мюнхен. — 25-го листопада цього року відбулися вибори до баварського сойму. Баварія, що перед революцією 1918 р. була королівством з правом міжнародних зносин, має й досі певні ознаки місцевого характеру й патріотизму. Раніше, до 1918 р., баварці скидали вину за будь-які непорядки в Німеччині на „прусаків", і тепер, хоч навіть назву „Прусія" скасовано, баварці вважають всіх північних німців за „прусаків" і зберігають свою політичну о к р е м і ш н і с т ь. Тим то в північних і західніх провінціях Німецької Федеративної Республіки діє Християнсько - Демократична Унія, партія Аденауера, але в Баварії є своя Християнсько - Соціяльна Унія, на чолі якої тепер стоїть міністер війни Йозеф Штравс, родовитий баварець із Мюнхену.

Франц Йозеф Штравс — молодий і здібний політик, з великими амбіціями, і він має багато особистих противників. Коли виявилося, що в справі слідства над редакцією тижневика „Дер Шпіґель", який виходить у Гамбурзі, Штравс порушив конституцію, це дало надію противникам Штравса усунути його з уряду в Бонні. Вільна Демократична Партія — яка належала недавно до боннського уряду, вирішила перед виборами до баварського сойму відкликати з уряду своїх міністрів: мовляв, вона не може бути в одному уряді із Штравсом. Назагал, Штравс мав неприхильну до себе пресу в Німеччині, і поширилась думка, що через „аферу Шпіґеля" програє Штравс і його партія у виборах до баварського сойму. Коли б це сталося, то Штравса було б легко усунути з посту військового міністра в Бонні, бо це був би доказ малої популярности самого Штравса і його партії в Баварії.

Що сталося в дійсності? — Повна перемога Християнсько - Суспільної Унії в Баварії. Ця Штравсова партія одержала у виборах до сойму абсолютну більшість — 108 мандатів. В попередніх виборах у 1958-му році партія мала 101 мандат у соймі. Приріст голосів показує також соціял-демократична партія: 79 мандатів замість 64-ох у 1958-му році. Але Вільні Демократи вислідом виборів розчаровані, бо здобули всього 9 місць у новому соймі.

Раніше Вільна Демократична Партія в Баварії належала до коаліційного уряду із Християнсько - Соціяльною Унією. Тепер, коли виявилося, що Вільні Демократи домагалися усунення з уряду в Бонні голови Християнсько - Соціяльної Унії — Штравса, він і його партія зовсім не хочуть іти на спілку з таким ненадійним партнером, як Вільні Демократи. Хоч, мавши більшість у баварському соймі, Християнсько - Соціяльна Унія може сама створити уряд, однак, вона хоче мати в уряді представників невеликої „Баварської партії" (8 мандатів) або вступити в коаліцію з соціял-демократами.

Успіх партії Штравса в Баварії має місцеві причини. Велика частина баварців уважала, що Штравс, як представник Баварії, мусить бути в уряді в Бонні. Пропаґанда партії Штравса впливала на виборців: мовляв, „хто голосує проти Штравса, той голосує за державну зраду". (Тижневик „Дер Шпіґель" мусить відповідати перед судом, при чому йому ставлять обвинувачення в поширенні вісток, що шкодять обороні держави). Очевидно, ця пропаґанда мала успіх у Баварії.

Перемога партії Штравса в баварських виборах ускладнила ситуацію. Мавши такі труднощі з Штравсом, старий канцлер готовий був призначити іншу особу на посаду військового міністра і цим заспокоїти Вільних Демократів. Та Штравс вернувся до Бонну „із щитом", і з ним довелося вести переговори. Супроти Вільної Демократичної Партії „мають зуби" Аденауер і Штравс: ця партія хотіла б усунути з німецького уряду обох політиків. Справу злагіднив сам Штравс, зрікшися своєї участи в уряді.

Дехто з партії Аденауера висуває плян широкої коаліції з соціял - демократами, бо це забезпечувало б велику більшість у парляменті і позбавило б уряд від примх малої партії Вільних Демократів. Коли б не вдалося створити коаліційного уряду в Бонні, то лишається єдиний вихід: нові вибори до парляменту. При цьому чути голоси, що треба прийняти новий виборчий закон, як в Англії, де кожна виборча округа вибирає одного посла, і вибраним уважається той кандидат, що має голосів більше за кожного іншого кандидата. При цій системі в парляменті твориться виразна більшість на яку спирається уряд.

„СОВЄТСЬКИЙ НАРОД"

Для цілей русифікації поневолених народів у Москві придумано означення „совєтський народ". Цього терміну вживається в СССР всюди там, де йде про інші, не-російські народи. Коли говориться про вченого, письменника чи мистця українця, грузина, білоруса, то він обов'язково „совєтський", коли ж іде про таких самих осіб - росіян, то їх завжди означається як — „русскі". Виставка творів мистецтва народів СССР є „виставкою совєтського мостецтва", але виставка російських мистців є виставкою „русского іскусства".

Уведення терміну „совєтський народ" має очевидну ціль, а проте навіть у комуністичній пресі появляються часом листи і замітки, з яких прозирає здивування і навіть обурення з цього приводу. Ось, наприклад, у „Правді України" з 17 липня ц. р. мешканець міста Сум, Петренко, у своєму листі до редакції пише: „ В СССР є близько 100 націй і народів, кожний з них має свою мову, територію, державність, культуру, традицію. А в той же час ми говоримо про „радянський народ" як єдиний народ. Чи не є це суперечність?".

Для відповіді на цей лист „Правда України" запросила відомого комуністичного теоретика, кандидата філософічних наук І. Кравцева, який у своїй статті „вияснює" справу.

Починає І. Кравцев від ствердження, що соціялізм, найбільш проґресивна система сучасного суспільства, створив монолітну спільноту народів, які належать до різних національностей. У рямцях світової системи соціялізму твориться суспільність соціялістичних національностей. Приймається, що в майбутньому соціялістичні нації, у процесі їх постійних зв'язків, створять перехідні історичні спільноти, як будуть щораз більш розширюватися, аж зіллються у єдину світову суспільність з єдиною економікою, культурою і мовою.

Далі Кравцев пише, що совєтський народ не є „нацією" у звичайному цього слова розумінні, бо він — спільнота народів вищого порядку. Всі соціялістичні нації мають спільний соціяльний, духовий та моральний світогляд, і вони вже створили повну територіяльну, політичну, культурну і навіть мовну спільноту, бо російська мова стала вже віддавна засобом міжнародного „спілкування" в СССР.

Населення совєтських республік, — продовжує Кравцев, — його національний склад стає щораз більше мішаний, і народи різних національностей живуть один біля одного і працюють у братніх республіках, а цьому сприяє рухомість населення СССР (для цієї „рухомости" практикується в СССР депортація населення з одних національних республік до інших, зокрема ж з України — абв.). Кравцев, покликаючися на Леніна, твердить що соціялізм веде не тільки до зближення, але й до злиття націй.

Якою дорогою має соціялізм це осягнути, Кравцев подає приклад:

У 1926-му році на території Узбецької ССР було 33 500 кіпчаків і 50 100 курамів. А перепис населення 1959-го року показав тільки 105 кіпчаків на терені тієї ж республіки. Решта кіпчаків і курамів, — каже Кравцев, — назвали себе узбеками. Зливання різних народів і національностей у більші національності має також місце в Грузинській, Таджицькій, Азербайджанській і інших республіках.

Зливання малих народів з великими, — твердить Кравцев, — веде до постання нових національних творів, які втягають в себе все добре, що було досягнене тими народами за час їх існування. Таке явище Кравцев називає „проґресивним", і цим явищем має власне бути творення „совєтського народу".

Стаття Кравцева не залишає ніякого сумніву щодо того, яку долю готує Москва всім іншим, не-російським народам СССР: доля українців, білорусів, балтійських, кавказьких і середньоазійських народів має бути така сама, яка припала кіпчакам і курамам. Так, як ці останні зникли, розплились в узбецькому народі, так і всі інші народи СССР мають зникнути, розпливившись у російському народові.

Навіть царський режим у своїй екстермінаційній політиці супроти народів царської Росії не ставив справи так цинічно і брутально, як робить це Москва за поміччю своїх вислужників у поодиноких „союзних республіках". Проте, не лишилося від царів і сліду, вкритий ганьбою зійшов із світової сцени Сталін, напевно й Хрущов з його колективним керівництвом „розпливеться" в історії, а український народ жив і житиме вічно!

(абв.)

А. М.

НОВЕ У ТАКТИЦІ КОМУНІСТИЧНИХ ІМПЕРІЯЛІСТІВ

У листопадовому числі совєтського журналу „Новий Мір" надруковано оповідання А. Солженіцина під заголовком: „День у житті Івана Денисовича".

Опинившись у сталінській тюрмі, Іван Денисович встає о п'ятій годині ранку, снідає о восьмій і працює до шостої вечора. Харчі — мізерні, працювати треба в лютий холод; Іван Денисович завжди голодний, він збирає крихти хліба і т. д.

Поет А. Твардовський до цього оповідання написав передмову, в якій підкреслює, що описане є дійсністю, яку автор сам пережив.

Конструкція і уґрунтування такого варіянту пропаґанди вдосконалені й логічні. Але логіка не завжди йде в парі з правдою. А тим більше в оповіданні, про яке мова.

В подібних явищах тактика московських комуністичних імперіялістів така, як в азійському прислів'ї: „змусив кричати свиню, а зарізав собаку".

Так і тут. У дальшому плутанні комплексу Сталіна большевики „пускають дим в очі" — показують „мале зло", щоб глибше заховати велике зло комунізму.

Дуже обережно, тихо та спритно кремлівська пропаґанда намагається досягти своєї мети: видимістю „малого зла" приховати жахливу дійсність великого зла комунізму: фізичне винищеня поліційним і партійним терором соціяльних груп, станів і кляс землевласників, промисловців, торгівців, духівництва, хліборобів і так геть аж до бідноти, яка від віків прагне землі й волі і яка не хоче вписуватися до колгоспу — однієї з форм комуністичного невільництва.

Прочитавши оповідання „День у житті Івана Денисовича" і передмову А. Твардовського, ставимо питання: з якого зла комунізму, малого чи великого, виникли „Вінниця" і „Катинь"?

А плянований штучний голод в 1932 - 33 роках, який вирвав з тіла української нації мільйони людей —був наслідком малого чи великого зла комунізму?

А гробовища змасакрованих трупів, залитих вапном і пересипаних землею, в містах і містечках України, що їх залишала совєтська армія, втікаючи від німецької армії в 1941 - 42 роках — були також „дійсними подіями", які покладено в основу оповідання і які пережив автор?

Не культ особи Сталіна, а культ Ката виріс із комунізму з усіма його варіянтами і жертвами. І не з „малого зла" (десятилітнє тюремне ув'язнення), а з „великого зла комунізму" виріс культ Ката, який в ім'я ідеї партії, в ім'я комуністичної держави мордує людей в тюрмах і поза ними.

І автор оповідання і автор передмови не розкривають правди про велике зло комунізму, лише ведуть від неї вбік, показуючи, замість мільйонових жертв, розчавлених комуністичним імперіялізмом, мале зло — тюрму, в якій голодний Іван Денисович працював до шостої години вечора.

ГОЛОС ЧИТАЧА

Про „зміни в українській мові"

Міркування п. М. Бажанського на тему змін в українській мові (див. „Свобода з 28-го листопада ц. р.) написані цікаво і з любов'ю, але до деяких тверджень можна мати застереження.

Мова живе, розвивається, багатіє, але таки має свої закони, хоч вони й не вічні. Мовознавці пишуть на їх основі граматики, укладають словники, стоять постійно на сторожі, щоб люди не вносили розладу в природний розвиток мови, щоб тенденційно не викривлювали її (як це робиться з українською мовою під Совєтами) або не псували її своїм незнанням. Гальмувати розвиток мови не можна, але також не слід дозволяти завертати її назад.

Отож, чому потурати тим, що, замість „літературного „повітря", уживають архаїчне воздух? Пощо санкціонувати слово „роль", коли по-нашому воно звучить „роля"? Над такими давно перерішеними проблемами не варто вести дискусій.

Своїх дітей мусимо вчити, що таке літературна мова, що в ній архаїчне, що починає бути архаїчним, а що таке неологізми і нові тенденції в розвитку мови. Мусимо також дати нашій молоді правописні норми, щоб вона знала, чого держатися, і щоб бачила, що в нас теж у цій ділянці панує порядок. Молодь, що учиться мови і правопису, не любить неясностей, бо тоді вона втрачає довір'я до школи й учителів. По-моєму, хай буде і недосконалий правопис, але все таки хай буде якась норма. Без неї жаден учитель не відважиться виправити учнівську задачу, бо чим він виправдає свої виправлення? Якщо ж з бігом часу постає конечність змінити правописні форми, видати новий словник, скласти нову граматику, то хай зробить або бодай затвердить це авторитетна наукова установа, така, як НТШ або УВАН чи обидві разом. Не дозволяймо всякому, хто тільки хоче, змінювати за своїм уподобанням мову, словництво чи правила правопису. Мова — це такий дорогоцінний самоцвіт, що його шліфувати та оправляти в рами повинні тільки фахівці - спеціялісти, мовознавці й визначні діячі пера, а не аматори чи незнайки. Тому занадто посунений лібералізм у мові шкідливий.

Звичайно — правопис умовна норма. Те чи інше слово місцевого чи чужого походження можна писати і сяк і так, але таки треба, щоб члени культурної нації чи спільноти добровільно погодилися (після попередньої прилюдної дискусії) на таку чи іншу розв'язку, норму. В кожнім народі буває так, що пропозицію подає найвища наукова установа, наприклад, Академія, своєрідний парлямент учених, а здисциплінована громада її приймає. Здається, і в нас на це пора.

Ф. Петровський

Борис Антоненко-Давидович

ЗА ШИРМОЮ

РОМАН

(46)

Здається, кінчилась, нарешті, ця безконечна хвилина! Вона зосталася там, за брамою у дворі, і Олександер Іванович мимоволі обернувся назад. Востаннє він побачив дружину, що тримала за руку сина й надто вже низько, мало не „в пояс", вклонялася їм навздогін . . . Чи то вона думала так і її думка на віддалі передалась йому, чи то він сам подумав чогось, чи хтось крізь гуркіт коліс і копит проказав це здалека:

— Не тобі, а біді твоїй великій вклоняюся. Перед нею тільки — схиляю горду голову . . .

І він закам'янів. Тепер — по всьому! Все домашнє, все дотеперішнє лишилось позаду, тільки Жучка біжить коло воза й турботливо позирає на стару.

Кінчилося! . .

Коли конячки задріботіли по вулиці й віз м'яко покотився по автотрасі, стара полегшено зідхнула. Ось і для неї тепер скінчилося все. Жаль їй було онука, жаль їй стало й невістки навіть, дармащо натерпілася вона від неї стільки, та не зичила стара їй лиха. Ні, ні! Хай обмине її лиха година, хай живе вона в злагоді та любові з її Сашком, і хай не затьмаряться їм їхні літа без неї. Бо таки, хоч яка не є там, а все ж — мати його дитини і жінка йому. Хай! І стара приязно всміхнулася наостанку й невістці. Живіть з миром, будьте щасливі всі. Прощайте! . . І вона прощалася і з невеселим домом свого сина, і з тим двором, де вона розмовляла з Жучкою, і з вулицею, якою ходила на базар у супроводі Жучки. Тільки про сина їй важко було думати: як то йому буде без неї? . . Та що ж діяти, коли так сталося! . . Стара чула, що життя вже витікає з неї, і душа її ледве держиться в безсилому, обважнілому тілі. Доки могла вона, стара мати, робила на свого Сашка, а це вже відробилася! . . Якби смерть відвернулась тепер від неї, — вона була б уже синові не в пригоді, а на перешкоді. Борони її, Боже, від такої біди! Та смерть уже сиділа поруч неї на возі і їхала з нею в останню путь. Смерть уже звільняла стару від її обов'язків, і старій від того було легко на душі. Вона не думала ні про свою хворобу, ні про операцію, їй і не вірилося навіть, що вона поїде ще до якогось сибірського Томську. Пощо? . . Ні, вона їде з сином на ту далеку, святу землю, де вона народилася, де сплять вічним сном її батьки й прадіди, де годиться і їй схилити свою голову . . .

З тої ночі, як почула вона, що Жучка виє у дворі, вона вже знала, що не топтати їй довго рясту на цій землі. То смерть, що шукала її в Переяславі, дочвалала таки й сюди і це вже підійшла до двору . . . Та не дано людині живими очима бачити її, тільки собака, тільки Жучка чула її підступні кроки крадькома і тому вила ночами . . .

Ну, що ж — прийшла смерть, то вже не відвернути її, не вблагати її, не відступитись від неї! . . Не сполошило це старої і не злякало. Все на світі родиться, щоб процвісти, зів'янути й умерти. І людина, і тварина, і рослина — всі помруть, а на їх місце народяться інші, щоб і собі колись померти теж. Чи ж диво! . . Не те турбувало стару. Інше. Де ж то, в яку землю покладуть її, як вона навіки замкне свої очі? . . Хоч і вкоренився тут її єдиний син, якого над усе любила вона в житті, хоч і влаштувався він ніби добре на цій азійській землі і шанували його тут, хоч і люди тутешні, як пізнала вона їх, були привітні, а деякі то й дуже хороші, та все ж не хотілося лягати старій у цю суху, глинясту землю на вічний сон! . .

Вони проїхали повз стару мечеть з струнким високим мінаретом, на якому ще й досі зберігся, як різаний ніготь, тонкий металевий півмісяць-молодик. І старій пригадалось, яким дивним видалося їй усе навкруги, коли два роки тому вона, приїхавши сюди, вперше побачила цю магометанську церкву, а недалеко від неї — діда в чалмі. Чисто тобі в Туреччині опинилась! . . І зненацька здалося тоді їй, що це не на Узбеччину принесло її до свого сина віку доживати, а то в Полтаві чи навіть у Києві сидить вона в театрі з своїм покійним чоловіком і дивиться виставу „Запорожець за Дунаєм".

Стара лагідно дивилась на обтяженого вагою ослика, що, зігнувши задню ногу, стояв у затінку й дожидав свого господаря; на довгі зелені ряди бавовнику, що їх, мов коштовні доріжки, розкладав хтось збоку перед її очима; на обстрижені шовковиці, що, як овечки, збилися купою коло другого кишлаку, і всім казала: „Прощайте! Прощайте!" Поруч воза бігла, висолопивши язика, Жучка. Страшні небезпеки чигали на неї і по кишлаках, де вони проїздили, — від чужої собачні та хлопчиськ, і на шляху, де раз-у-раз шугали повз неї стрімкі машини, забиваючи їй дух гидким смородом бензини. Але Жучка на те не вважала. Вся її увага була зосереджена на возі, де сиділа стара, і вона дбала тільки, щоб не відстати від задніх коліс. Коли стара повертала голову вбік до бавовняних плянтацій і вуличних стін узбецьких кибиток, Жучка підіймала хвоста, щоб змахнути ним раз і тим сказати старій: „Я тут!"

Коли стара, мов учувши той голос змордованої любов'ю і відданої собачої душі, глянула, нарешті, на Жучку, серце їй болісно защеміло, аж на мить вона закрила очі.

„Що з тобою, Жучко, буде без мене? . .

Жучка бадьоро замахала хвостом і лизнула язиком повітря: „Нічого! Нічого! Тільки видужуй! Живи! . ."

І стара вперше за сьогоднішній день з тугою пожаліла, що вже вийшла сила з її рук і вже не годувати їй Жучку курячими потрухами . . .

Аж ось вони приїхали до маленької кам'яної стаційки під високими тополями. Поїзду ще не було ,але в невеликій темній залі з кам'яною долівкою вже виладнались до крихітного віконечка дві довгі черги — одна з самих узбецьких жінок, друга — самих чоловіків. Це занепокоїло Олександра Івановича і враз збудило його від заціпеніння. Можна було не дістати квитків, не кажучи вже про пляцкарту для матері на нижній полиці. Він безнадійно глянув на довгий ряд чоловіків, що натискали один на одного, і не зважився вичікувати своєї черги. Він пригадав, що колись випадково комісував у районній лікарні начальника станції, і тому зараз без ваганнь пішов до нього. За десять хвилин старий касир в окулярах, безцеремонно відслоняючи рукою крізь маленьке віконечко людські обличчя, що облягли в нетерплячці касу, голосно гукав його:

— Докторе! Докторе Постоловський! Два квитки й пляцкарти до Ташкенту. Прошу!

Вихопившись із розіпрілого людського тиску коло каси, Олександер Іванович полегшено зідхнув. Квитки з пляцкартами були вже в кишені. Та за хвилину, коли речі за допомогою візника - боніфікатора винесено на перон і мати стомлено присіла на валізі, новий неспокій зайшов йому в душу. Ні, ще не кінчилась ця жахлива хвилина розлуки, останнього прощання його матері з усім тим, що лишалось далі жити! Перед матір'ю стояла на пероні Жучка й вірним до смерти єдиним своїм оком дивилась в очі . . . Мати скорботно схилилась над нею і тихо пестила її кудлату шию. Певно, й Жучка не могла довго витримати того зажуреного, спустошеного погляду матері, бо раз-у-раз мотала головою, витягала й знов ховала довгого язика й здригалася всім тулубом.

Тиждень УПА в Боффало, Н. Й.

Українська громада Боффала величаво відзначила 20-річчя постання Української Повстанської Армії. Діловий Комітет, очолений видатним діячем д-ром Н. Проциком, своєчасно та дбайливо поробив усі можливі заходи з метою правильно й якнайширше поінформувати українців, американців і чужинців про мету й цілі революційно - визвольної боротьби, яку вела УПА проти ворогів України. Українській громаді, яка взяла масову участь у святкуваннях „Тижня УПА", дано в черговий раз можливість віддати заслужену пошану тим, що не словом, а ділом, своєю власною кровю та життям, засвідчували вірність ідеалам УПА.

В рямках святкувань „Тижня УПА", які розпочалися в день св. Покрови 14-го жовтня, відбулися у церквах Боффала й околиці Панахиди та Служби Божі по полеглих борцях і командирах УПА. Парохи церков обох віровизнань католицької та православної виголосили високопатріотичні проповіді.

Протягом цілого тижня святкувань в Укр. Домі „Дніпро" при 562 Дженесі вулиці відкрито виставку матеріялів про УПА, яку з рамени Ділового Комітету влаштували проф. О. Бережницький, Е. Луковський та В. Пристайко. Відвідувачі, наші громадяни і американці, виявили велике заінтересування. В зміст виставки входили: книжки, журнали, преса, поштові марки.

Відкриття „Тижня УПА" розпочалося 14-го жовтня, год. 4.45 по полудні в одній із найбільших заль міської управи. Ця імпреза мала політично - урочистий характер. У виповненій по береги залі, запанувала тиша. Стрункими кроками ввійшли 10 прапороносців — ветеранів американської армії під командою ком. Артура И. Ватера, — кер. Американської Ветеранської Організації на стейт Ню Йорк. За ними ввійшли також прапороносці сумівці й пластуни з українським національним та з організаційними прапорами.

Свято відкрив коротко Г. Вазвел Робертс, а юна сумівка О. Вільчинська відспівала американський та український національні гимни. Молитву провів о. І. Крестюк — парох Укр. Православної Церкви ім. св. Тройці.

Г. Вазвел Робертс вияснив ціль святкувань та відчитав проклямацію, видану та підписану посадником міста дост. Честером Ковалем. Зчерги, Робертс, попросив до слова посадника міста дост. Ч. Коваля. Промовець різко напятнував московський імперіялізм і колоніялізм за його зазіхання на українські землі та землі інших поневолених Москвою народів. „Українська Повстанська Армія, говорив він, це вияв і продукт довголітньої й безперервної боротьби Української Нації за свободу й державну незалежність. Це вияв і рішучий протест Української Нації проти російського імперіялізму. З вірою на краще завтра в душах і серцях українців жевріють вогники надії й сьогодні. Відмічуючи 20-ліття Української Повстанської Армії, ми глядимо вперед, коли завітає до поневолених народів день свободи, а він завітає неминуче з цілою своєю силою".

Конгресмен Т. Дульскі, навязуючи до героїки, глибокого патріотизму українського народу сказав: „Визвольна боротьба українського народу, знаходить серед американців щораз більше заінтересування й зрозуміння. Москва, яка силою загарбала Україну та інші свободолюбні нації й накинула їм своє панування, стрінула великий опір, військовий зрив. Сьогодні вона грозить ЗДА та будує військові бази на Кубі". Останнім проловляв д-р Н. Процик, який подякував гостям та присутнім за участь в святочному відкритті „Тижня УПА".

Святочне відкриття „Тижня УПА" закінчено молитвою, що її провів о. І. Крестюк.

17-го жовтня, о год. 8-ій вечора, заходами Українського Студентського Товариства відбувся в залі читальні ім. Т. Шевченка при Укр. Домі „Дніпро" доклад на тему: „Роля УПА у визвольній боротьбі України та інших поневолених народів". Вечір відкрив голова місцевого УСТ інж. Т. Тарнавський, а доклад який був старанно опрацьований та глибоко обдуманий, виголосив абсольвент коледжу З. Депутат.

В неділю, 21-го жовтня, о год. 7.30 вечора, в залі Укр. Дому „Дніпро" відбувся бенкет і мистецька частина. На особливе значення в цьому вечері заслуговує політична частина.

Бенкет відкрив голова Ділового Комітету д-р Н. Процик, а вступне слово виголосила абсольвентка коледжу О. Шипилява, королева цьогорічного „Тижня поневолених націй". О. Вільчинська відспівала американський та український національний гимни. Молитву провів о. монсіср Р. Ф. Нувер — б. генерал ЗДА. Апель ген.-хор. Т. Чупринки прочитав англійською мовою інж. Т. Тарнавський.

Д-р Н. Процик, представляв присутнім членів почесного комітету, представників поневолених націй, гостей, членів ділового комітету та видатних діячів з-поза м. Боффала й околиці.

Промову виголосив англійською мовою полк. Альмонд Е. Фішер — герой ІІ світової війни нагороджений Конгресовою медалею.

„Неросійські народи, які є в складі сьогоднішньої російської імперії являються для Москви найбільшою небезпекою. Від століть ці народи ведуть безкомпромісову боротьбу для віддискання волі й повної незалежности своїх країн. Україна, хоч була осамітнена в часі й після закінчення ІІ-гої світової війни, вела затяжну боротьбу проти найбільших потуг світу — Німеччини й Московщини" — казав полк. Фішер.

Ю. Бурлака — б. комд. УПА промовляв українською мовою. „Роки 1943—1945, це роки бойової слави Української Повстанської Армії, роки національного піднесення України над мітом могутности Москви, це роки героїки УПА, яка стала гордістю всієї української нації.

Д-р Н. Процик закінчив промовою Бенкет.

На закінчення святкування „Тижня УПА" присутні мали змогу бачити мистецьку програму, якою керував Г. Василишин.

Програму виконали: Жіночий Хор О. СУМА під кер. проф. А. Мороза, який відспівав три пісні. Поему Т. Шевченка „Давидів псалм 43" в перекладі на англійську мову (переклав д-р Н. Процик) віддеклямувала С. Грега. Студентка О. Тимчук відспівала дві пісні. Тріо Укр. Студентського Товариства в складі: О. Тимчук, В. Вегер та З. Депутат відспівали пісню „На трівогу Америко!...", слова д-ра Н. Процика (англ. мова) муз. І. Недільського.

Під кінець танцювальна група О. СУМА Боффало під кер. Р. Конотопського виконала „Запорожець". — Декорації по мистецьки намалював інж. М. Борачок.

П-ан

У Тант хвалить Хрущова за його „мирну коекзистенцію"

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй докоряє західнім державам, що вони „не збагнули зміни", яка зайшла в Совєтському Союзі від часу смерти Сталіна та не достосували власного становища до совєтського звороту від сталінської доктрини про неминучість війни до хрущовської доктрини про співіснування на базі „мирного суперництва".

У Тант висловив переконання, що нинішня ситуація є „менше грізна, як була перед вибухом другої світової війни", при чому він указав тут саме на твердження Хрущова, що війну можна оминути. „Можемо погоджуватись або не погоджуватись з його (Хрущова) філософією, але маємо добрі підстави для переконання, що він не хоче війни": Все ж, існує загроза зудару між теперішніми двома світовими бльоками і саме ця загроза є — на думку У Танта — головною причиною, що багато держав, головно в Азії і Африці проголошують свою невтральність. У Тант прославляв през. Кеннеді за рішення підтримати невтральний уряд в Ляосі та за шукання компромісу в гострій кризі за Кубу. Зрештою, У Тант заперечив, наче б азійсько-африканський блёк в Об'єднаних Націях становив цілість, бо багато його держав діють самостійно й розбіжно. Він закликав до присвячування більшої уваги економічній і соціяльній структурі різних країн у світі. Про все це У Тант говорив у своїй великій промові на терені Джон Гопкінс університету в неділю.

● Прем'єр Савді Арабії князь Фейсал відкинув суґестію президента Кеннеді, щоб Савді Арабія і Йорданія відмовились від дальшого підтримування скиненого в Ємені режиму імама Мохаммеда аль-Бадра, якщо Об'єднана Арабська Республіка припинить свою допомогу новому тамошньому республіканському режимові. Савді Арабія вважає, що режим імама є леґальний і що той монарх вернеться до влади, а „бунтівники" програють.

В глибокому смутку повідомляємо, що в неділю, 2-го грудня 1962 року у шпиталі St. Barnabas Hospital в Ню Йорку, на 89-му році життя, по тяжкій хворобі, упокоївся в Бозі наш Найдорожчий

МУЖ і ВІТЧИМ

бл. п. Іван Максимович КАБАЧКІВ

визначний політичний діяч та вчений.

Прибита горем Родина:

МАРІЯ — дружина
ОЛЕГ ЛАЩЕНКО — пасерб
ГАЛИНА ТЕТЕРЕВНІКОВА — пасербиця
МИКОЛА ТЕТЕРЕВНІКОВ — зять

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного відбудеться в СЕРЕДУ, 5-го ГРУДНЯ 1962 р., в год. 7:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОННА БОГОСЛУЖБА — буде відправлена в ЧЕТВЕР, 6-го ГРУДНЯ 1962 р., в год. 9:30 ранку, з церкви св. Володимира, на 82-ій вул., звідки Тлінні Останки Покійного будуть перевезені на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж., на вічний спочинок.

ВІЧНА НОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОНТАКТНИЙ КОМІТЕТ АБСОЛЬВЕНТІВ І СТУДЕНТІВ УГА — УТГІ

з великим жалем повідомляє, що дня 2-го грудня 1962 року в Ню Йорку помер

Іван КАБАЧКІВ

професор Економічного Факультету УТГІ.

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Проф. Микола Заклинський**, який востаннє подорожував по Греції й оглядав пам'ятки старовинних середземноморських культур — виголосить в суботу, 8-го грудня 1962 р. в год. 6-ій увечері, в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, 2 Схід 79 вулиця — доповідь на тему „Прагрецька культура на Креті і суміжних островах Егейського моря". Цю Наукову Конференцію влаштовує Історично -Філософічна Секція Наукового Товариства ім. Шевченка. Конференцію проводити буде проф. д-р В. Ленцик. Прелеґент проф. Заклинський поділиться зі слухачами своїми враженнями та спостереженнями з подорожі на Креті та інших островах. Доповідь буде ілюстрована численними кольоровими світлинами і є призначена для ширшого кола громадянства.

● **Обговорення Ювілейної Виставки Об'єднання Мистців Українців в Америці**, що відбувається тепер в залях Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, відбудеться в п'ятницю 7-го грудня ц. р., о годині 8-ій веч. і в ньому візьмуть участь проф. Антін Малюца та проф. Любомир Кузьма. Виставка відкрита в цьому тижні ще в суботу 8-го грудня від год. 8-ої до 10-ої веч. і в неділю від год. 12-ої до 8-ої веч.

● **У Москві**, в тамошньому Спортовому палаці, 12,000 молодих москвинів прислухались впродовж 4-ох годин поезіям Бориса Слутського, Андрея Вознесенського, Євгенія Євтушенка й Р. Рождественського, із здебільша — протисталінською тематикою. Деякі з тих віршів буцім - то були написані ще за життя Сталіна, але їхні автори зважились оприлюднити їх щойно після „розвінчання" Сталіна на 20му конгресі компартії.

ЗАГУБЛЕНУ „НІНУ II" ЗНАЙДЕНО

Американський патрульний літак летить над кораблем - вітрильником „Ніна II", що його збудовано докладно за зразком одного із трьох кораблів, із яким відбув Колюмб свою історичну подорож, завершену відкриттям Америки. „Ніна II" відбуває тепер той самий рейс, що його відбувала колись її попередниця Колюмбова „Ніна" Востаннє „Ніна II" загубилася була внаслідок морських штормів на Атлянтійському океані і місце її перебування вистежили щойно стежні літаки.

Новий журнал „Терем"

Журнал „Терем" видає недавно заснований Інститут Української Культури в Америці, осідком якого є місто Дітройт. Перше число журналу я одержав перед кількома днями, отже мабуть усі читачі його вже мають. Є це неперіодичне видання і, як заявляє редакція, матиме монографічний характер: кожне число буде присвячене одній особі, або одній проблемі нашої культури. Це перше число має наголовок „Україна на досвітку історії" і є присвячене проф. д-рові Я. Пастернакові, у 330-ліття перших розкопів в Україні і 25-ліття розкопів у Крилосі. Але згідно з наголовком, число не має виключно археологічної тематики. В ньому знаходимо статті з різних галузей знання, які відносяться до нашої праісторії.

Журнал великого формату, оформив мистець-графік Віктор Цимбал, який перед двома роками переселився з Арґентини до ЗДА, і постійно перебуває в Дітройті. На білому тлі обкладинки мистець вивів орнамент княжої доби у ясно-жовтій красці, а в нього вкомпонував тільки „Терем I", стилізуючи літери згідно з орнаментом. Цілість робить враження чистоти і шляхетности та глибокого розуміння мистецької естетики.

На зміст числа складаються праці наукового характеру наших визначних дослідників давнизни, та інших відомих громадян. Проф. Мирон Дольницький подає біографію д-ра Я. Пастернака, його участь у наукових з'їздах та членство у наукових товариствах, врешті бібліографію праць нашого визначного археолога. Опісля сам проф. Я. Пастернак присвячує свою статтю п. н. „Ті, що розкрили підземний архів України", — пам'яті видатних археологів України.

Проф. Зіновій Лисько у праці „Культові поклики в українських народніх піснях" переводить аналізу поклику „Ой дай Боже" і на багатьох примірах мелодій стверджує м. і., що цей культовий поклик є формою фанфарного і життєрадісного характеру, завжди з тією самою музичною думкою і тим самим принципом побудови. Стаття професораЛиська має не тільки значення теоретичне, але й практичне, з осібна для хорових співів колядок і щедрівок.

Проф. Михайло Міллер відзначив появу першого числа „Терему" своєю оригінальною працею про словян на Дону й Кубані в 9 - 13 століттях і присвятив її проф. Я. Пастернакові, як сам пише, „мому старому другові, колезі й однодумцеві в дослідах передісторії та ранньої історії України". Проф. Є. Онацький, який від багатьох років працює над символікою України, дав працю „Символіка пави". Для читачів, зацікавлених успіхом комітету, який видав „Археологію України" проф. Пастернака, цікавою буде стаття Зенона Зеленого, в якій автор докладно описує труднощі, сумніви, ентузіязм і остаточний успіх у виданні цього монументального твору. Дмитро Герчанівський, колишній управитель митрополичих дібр Крилоса, публікує свій спомин про розкопи у Крилосі. Врешті Юрій Тис-Крохмалюк присвячує свою статтю питанню військової проблематики в „Археології України".

Журнал прикрашують численні ілюстрації, в тому дві колорові вкладки, та заставки роботи Мирона Левицького.

Як ми вже звернули увагу, кожне число журналу буде присвячене проблемі нашої культури і в першому числі маємо зразок, як редакція журналу, і сам Інститут Української Культури в Америці задумує перевести свою ідею в діло. Можна припускати, що після кількох чисел читачі матимуть цілу збірку з питань нашої культури, а по роках інтересну енциклопедію нашого духового життя. Знаючи умови нашого еміґраційного життя, можна припускати, що ІУК в Америці має малі, а то й жадні фонди; Інститут розраховує на ту частину українського громадянства на еміґрації, яка має повне зрозуміння, що значить для нашого суспільного і політичного життя дати спроможний вияв української культури і науки у вільному світі. Думка виконати це завдання у формі журналу — щаслива. Його майбутнє залежить тепер від постави наших людей.

В. П-ко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 8-го ГРУДНЯ 1962:

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Дарахівщина", Відд. 275, в год. 7:00 веч., в церковній залі. Довгуючих членів просимо вирівняти залеглості. — В. Юрків, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. Володимира, Відд. 130, в год. 8:00 веч., в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, при 33 Іст 7-ма вул. Перед Зборами можна вплачувати місячні вкладки. — І. Малець, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — Місячні Збори Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 270, в год. 8:00 веч., в УНДомі, при 90-96 Фліт вул. Проситься членів прибути і вирівняти залеглі членські вкладки, щоб довг не переносити на слідуючий рік. — Ф. Савчук, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ГРУДНЯ 1962:

AMBRIDGE, Pa. — Річні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 276, в год. 2:00 по пол., точно. На порядку дня: звіти Управи та вибір нової Управи на 1963 рік. По Зборах буде перекуска. — С. Іваницький, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні Збори Б-ва св. ап. Петра і Павла, Відд. 102, в церковній залі, при 2280 W. 7th. Просимо членів на Bowling Party — Berea Bowling Center, в год. 4:00 по пол. того самого дня. Річні Збори Відділу — в неділю, 30-го грудня 1962 року, в год. 1:00 по пол. — І. Попович, предс.; Г. Голубець, кас.; М. Бобечко, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Збори Т-ва „Єдність", Відд. 163, в год. 12:00 впол., в домі Горожан, при 847 N. Franklin St. Пригадується всім членам, що це є останній місяць цього року, і всі вкладки повинні бути заплачені найдалі до 25 цього міс. Хто з членів цього не виконає — буде суспендований. — С. Филик, секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. — Річні Збори Т-ва „Українська Січ", Відд. 182, в год. 2:00 по пол., в залі української прав. церкви, при 45-47 Hape Ave, в Пассейку, Н. Дж. Просимо про присутність з огляду на вибір нової Управи на 1963 рік. — К. Боковець, предс.; Н. Решетняк, кас.; М. Філь, секр.

БАЛТІМОРЕ, Мд. — Місячні Збори Б-ва Пресвятої Тройці, Відд. 320, в год. 2:00 по пол., в Укр. Гор. Клюбі, при 3101 O'Donnell St. Проситься всіх членів прибути на означений час і вирівняти свої вкладки. — Ів. Малко, секр.

ВІЛІНҐ, В. Вірдж. — Річні Збори Відд. 56, в год. 1:00 по полудні, в церковній залі. — Управа.

АНСОНІЯ, Конн. — Річні Збори Т-ва „Запорозька Січ"; Відд. 67, в год. 2:00 по пол., в залі Ліберті. Просимо членів на Збори, в справі полагодження деяких важних справ та вибору нової Управи на 1963 рік. — Т. Королишин, предс.; І. Хировський, секр.

ТОЛІДО, Огайо. — Річні Загальні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 167, в год. 2:00 по пол., в залі св. Михаїла, при 2824 Леґрендж вул. Всіх членів Відділу запрошуємо взяти участь у Зборах і вибрати нову Управу на 1963 рік. — Д. Медецький, предс.; Ів. Вельґан, секр.-кас.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Річні Збори С-ва Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 36, в год. 4:30 по пол., в церковній залі. Просимо всіх членкинь прибути і вибрати нову Управу на 1963 рік. Довгуючих просимо вирівняти свої залеглости. — А. Стрілець, предс.; К. Ярославська, кас.; С. Гунька, секр.

МОНЕССЕН, Па. — Річні Збори Б-ва св. ап. Петра і Павла, Відд. 338, в год. 1:30 по пол., в УНДомі, при 2-ій вулиці й Скунмейкер Еве. На Зборах буде вибір нової Управи на 1963 рік. — А. Янковський, секр.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ВЕСТ ПУЛМАН, Ілл. — Річні Збори С-ва Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 216, зараз по Службі Божій, в церковній залі, під ч. 12201 Парнел. — Р. Білик, секр.

GARY, Ind. — Річні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 100, в год. 2:00 по пол., в International Institute, при 15th Avenue & Madison St. Обов'язком кожного члена є прибути на Збори, вирівняти свої залеглі чл. вкладки та вирішити деякі важливі справи. — А. Цебак, секр.

МЕКІСПОРТ, Па. — Річні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 132, в год. 12:00 впол., по Службі Божій, в церковній залі св. І. Хрестителя. Проситься прибути на ці Збори обов'язково. На порядку нарад: звіти Управи та вибір нової Управи на 1963 рік. По Зборах буде побір чл. вкладок. Проситься вирівняти всі залеглості ще перед річними Зборами. Д. Смерека, фінансовий секретар.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні Збори Б-ва св. Василія Великого, Відд. 364, в год. 2:00 по пол., в УНДомі, при 3161 East 93rd St. Довгуючих членів проситься прийти і вирівняти свої залеглі вкладки. Ці Збори є останніми в цьому році. — В. Владика, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Збори Т-ва „Сокіл", Відд. 336, в год. 1:00 по пол., в УНДомі, при W. 14th St. Проситься членів вирівняти свої член. вкладки ще в цьому році. — Т. Кальмук, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 251, в церковній залі св. ап. Петра і Павла, при West 7-ій вул., зараз по вел. Службі Божій. — Т. Шмаґала, секр.

КЕМПБЕЛ, Огайо. — Місячні Збори Т-ва „Сокіл", Відд. 218, в год. 2:30 по пол., в Домі Відділів, при 165 Gordon Avenue. Всіх довгуючих членів просимо вирівняти свої залеглості. С. Бурий, секр.

ШИКАГО, Ілл. — Місячні Збори Б-ва св. Юрія, Відд. 379, в союзовій залі, при 847 N. Western Ave. Просимо членів прибути і вирівняти свої довги, щоб можна замкнути відділові книги ще перед Річними Зборами. — М. Семків, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Місячні Збори Т-ва „Любов", Від. 45, від год. 12:00 до 1:30 по пол., в домі Укр. Амер. Горожан, при 847 Н. Френклін вул. Управа Відділу просить довгуючих членів вирівняти свої залеглості до кінця цього року. Секретар Відділу урядуватиме в тому самому часі й місці кожної неділі до кінця року, щоб дати нагоду членам вплачувати член. вкладки. — М. Сеник, секр.

Зі спорту

„Довбуш" знову перемагає

Ню Гейвен, 10 листопада. — Жіноча відбиванкова дружина „Довбуш" Ню Гейвен, яка виступає на американських турнірах під фірмою місцевої УМСА, вписала ще одну перемогу до своєї хроніки. В турнірі семи американських жіночих дружин УМСА, який відбувся в залях УМСА Ню Гейвен системою кожний з кожним, дружина „Довбуш" вийшла переможцем — чемпіоном, здобуваючи у всіх своїх грах перемоги. Жіноча дружина „Довбуш", яка недавно здобула чашу „Союзівки" на турнірі українських дружин на цій вакаційній оселі УНСоюзу, виступала до цього імківського турніру у своєму постійному складі: Марійка Антонишин, Віра Вальницька, Маріси Маковська, Віра Снігурович, Зірка Снігурович, Ліда Чайківська і Валя Ширай.

ТАРЗАН, ч. 4952. Всідають до лімузини ...

З невідомих для нього причин три жінки винайняли ловця Алена Лейка за... Наївна студентка коледжу з ясними очима Труді Джовнес, Франсіска Фостер, холоднокровна вчителька дівчат — сувора і рішуча. Шкільна товаришка Труді — Діяна Вітні, багата, премудра, розпещена.

— Добре, добре, — насміхався Ален. — Каварняне товариство шукає африканських пригод. Скачте до моєї лімузини, пані!